

„V Sáře Kalamitě je všechno živé a v pohybu.“

Rozhovor s Evou Papouškovou

Kde berete inspiraci?

Různě. Poslední výzkumy lidské psyché tvrdí, že nejlepší nápady náš mozek napadají, když lenošíme. Je pravda, že přicházejí, když se člověk ničím nezabývá, nebo se zabývá něčím naprosto jiným. Například já dostávám touhu jít psát kdykoliv, když začnu mýt okna...

Píšete pro skutečné děti? Nebo pro dítě v sobě samém?

Pro skutečné děti. Dítě v sobě samém používám k důležitým osobním rozhodnutím. Mám totiž pocit, že rychlost a čistota myslí vlastní dětem do deseti let je tou ideální lidskou myslí. Nic lepšího později nepřichází.

Vaše poslední knížka se jmenuje Sára Kalamita. Je to dojemný příběh o sirotkovi, který se octne v osidlech Úřadu pro přidělování dětí do náhradních rodin. Co Vás přivedlo

299 Kč / Pikola / Již vyšlo

Eva Papoušková
Sára Kalamita

právě k této problematice?

Hodně se poslední dobou v Čechách říkalo, že děti patří do rodiny. Taky si to myslím, ovšem zároveň s tím se ptám DO JAKÉ? A o tom je Sára Kalamita. Je pravda, že ústavů starajících se o opuštěné nezletilé děti se vyspělé státy pokud možno zbavují. A taky je pravda, že v některých velmi vyspělých státech existují děti, které do své plnoletosti vystřídaly MNOHO pěstounských rodin. Sára Kalamita je z této skupiny malých hrdinů a je voláním po tom nejdůležitějším: po bezpodmínečné lásce v rodině.

Úvodní katastrofu v podobě autonehody popisujete vlastně jako živový úkaz, až magicky, ale s lehkým perem. Nebála jste se tématu smrti v knize pro děti? Nepremýšlela jste, že začnete vyprávět až od chvíle, kdy je Sára již sirotkem?

Ten moment zrodu sirotka mě zajímá od dětství. Jeden přítel, když četl Sáru překvapeně řekl, že její babička snad byla Pipi Dlouhá punčocha! Vytrčela jsem oči, protože mě to nikdy nenapadlo. Moje oblíbená Pipi Dlouhá punčocha je v začátku knihy nebohá sirota. Sára taky. Až posléze se dozvídáme o nadpřirozených vlastnostech obou a v závěru jsou Pipi i Sára velice šťastné. V Sáře Kalamitě je všechno živé a v pohybu. A je to takový přívál života, že to nevydrží ani smrt.

Eva Papoušková se podílela na scénáři k oblíbenému večerníčku O Kanafáskovi, je autorkou Zlatou stuhou oceněné knížky Kosprda a Telecí, originálních Cílovníků nebo vydařené série O vombatu Jirkovi. Všechny tyto projekty vytvořila ve spolupráci s animátorkou a ilustrátorkou Galinou Miklínovou. Jejich poslední počín se jmenuje Sára Kalamita. Dílo, které opět vyniká původní myšlenkou a vyprávěčskou věrohodností.

Aby příběh dospěl k rozuzlení, zasahuje Deus ex machina v podobě stroje času. Proč kromě invalidního vynálezce li nikdo z dospělých neposlouchá, co si přeje právě Sára?

Naší největší chybou je , že neposloucháme svoje vlastní děti. Nemám ráda nelogičnosti v dětských příbězích. Na mechanismu, který důmyslně vrací čas po určité hranici, pracuje Čáp Křáp na Marocké bráně už v úvodu knihy. Takže žádné překvapení, že to jednoho dne dokáže, stejně jako Sára. Pracujeme-li na něčem soustavně a pečlivě, výsledek se dřív či později prostě dostaví. A někdy jsme překvapeni: hranice mezi Bludným balvanem a Nobelovou cenou je velmi křehká.

Jak dlouho jste Sáru Kalamitu psala?

Dva a půl roku. Já vím. Je to jen pár stránek. Snažila jsem se pečlivě vybírat slova. A taky umýt pár oken. A pokud vím, Galina Miklínová, ilustrátorka, stejnou dobou hledala v linkách a tazích perem Sářiny rysy. Poprvé ji načrtla na orosené okno ve vlaku. Než jsme vystoupily, smazaly jsme ji, aby tam nezůstala osamocená. A trvalo to dlouho, než jsme ji zase našly, ale našťastí – máme ji. Máte se na co těšit!